

Godności nadane członkom Polskiego Towarzystwa Parazytologicznego podczas XX Zjazdu PTP w Warszawie, dnia 2 września 2004 r.

Członkowie honorowi

Profesor Rudolf W. Hoffmann urodził się 15 września 1941 r. w Monachium. W latach 1960-1967 studiował na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu w Monachium. W 1967 r. uzyskał tytuł doktora nauk weterynaryjnych na podstawie pracy pt. „*Methodik and Theorie der Chromosomeanalyse beim Haustier – Zugleich ein Beitrag zur Erklärung der Zwickelbildung*”. Po rocznym stażu w praktyce weterynaryjnej podjął pracę naukową jako asystent na Wydziale Weterynaryjnym w Instytucie Patologii w Giesen. W 1974 r. przedstawił rozprawę habilitacyjną pt. „*Syndroma disseminierter intravasaler Gerinnungen (Verbrauchskoagulopathie) beim Haustieren*”. W latach 1973-1980 był dyrektorem działu Patologii Zwierząt w koncernie Bayern. Od 1980 r. pracuje jako profesor na Uniwersytecie im. Ludwika Maximilianusa w Instytucie Zoologii, Biologii i Chorób Ryb, a od 1992 r. do chwili obecnej pełni funkcję dyrektora tego Instytutu.

Profesor Rudolf Hoffmann jest autorem 230 prac opublikowanych w renomowanych czasopismach naukowych takich jak: *International Journal for Parasitology, Diseases of Aquatic Organisms, Journal of Fish Biology, Folia Parasitologica, Aquatic Toxicology, Bulletin EAAP* i innych. Ponadto Profesor jest autorem kilku książek i współautorem rozdziałów do książek. W swoich pracach uwzględnia problemy diagnostyki, patologii, profilaktyki i terapii chorób ryb i innych zwierząt. Jego szczególne zainteresowania to pasożyty ryb słodkowodnych zarówno hodowlanych jak i dziko żyjących oraz raków i gadów.

Profesor R. Hoffmann wypromował 73 doktorów i był opiekunem trzech habilitacji. Jest członkiem międzynarodowych towarzystw naukowych:

American Fisheries Society, European Association of Fish Pathologists, Deutsche Veterinärmedizinische Gesellschaft, Association of Amphibian and Reptilian Veterinarians, Deutsche Gesellschaft für Herpetologie, München Tierärztliche Gesellschaft, Deutscher Hochschulverband.

Profesor R. Hoffmann od ponad dwudziestu lat współpracuje z polskimi parazytologami, których zaprasza do wygłoszenia wykładów i na staże naukowe. Gośćmi monachijskiej uczelni byli m. innymi: prof. Maria Prost (1990 i 1994 r.) oraz dr hab. Ewa Dzika (1987-1988, 1995, 1997, 1999 r.). Wynikiem współpracy są artykuły naukowe opublikowane w międzynarodowych i krajowych czasopismach oraz liczne komunikaty kongresowe. Oprócz naukowców do Instytutu kierowanego przez Profesora Hoffmanna przyjeżdżają studenci z Wydziału Medycyny Weterynaryjnej Akademii Rolniczej z Wrocławia na dwu-, trzymiesięczne praktyki z zakresu diagnostyki chorób ryb.

Profesor R. Hoffmann brał czynny udział w XVIII Zjeździe PTP w Olsztynie, wygłaszając wykład w ramach sekcji poświęconej pasożytom ryb. W latach 80. i 90. był gościem Wydziału Medycyny Weterynaryjnej we Wrocławiu, gdzie przedstawił problemy parazytologiczne dotyczące ryb i gadów.

Profesor dr hab. Bernard Bezubik urodził się 17 września 1919 r. w Ostaszach. W 1939 r. ukończył Gimnazjum im. Marszałka Józefa Piłsudskiego w Białymstoku. Żołnierz Armii Krajowej, w latach 1944-1947 był internowany w obozie w Diagilewie k. Riazania. W 1947 r. podjął studia weterynaryjne na Uniwersytecie im. Marii Skłodowskiej-Curie w Lublinie, a od 1950 r., będąc studentem III roku, pracował jako młodszy asystent w Katedrze Zoologii i Parazytologii. Po uzyskaniu dyplomu lekarza

weterynarii, w 1952 r. rozpoczął aspiranturę w Katedrze Parazytologii SGGW w Warszawie. Pod kierunkiem prof. Witolda Stefańskiego podjął badania nad parazytofauną dzikich kaczek, których wyniki stanowiły podstawę pracy doktorskiej, zakończonej uzyskaniem stopnia doktora w 1956 r. Od tego czasu rozpoczął pracę jako adiunkt w Wyższej Szkole Rolniczej w Lublinie. Na przełomie lat 1960-1961 odbył roczny staż w Beltsville w USA w ramach stypendium Rockefellera. W 1961 r. podjął pracę na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu Warszawskiego. W 1963 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego na Uniwersytecie Warszawskim. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1969 r., a profesora zwyczajnego w 1978 r. W 1963 r. reaktywował Zakład Parazytologii na Wydziale Biologii UW, którym kierował do chwili przejścia na emeryturę w 1990 r.

Dorobek naukowy Profesora to 130 różnych publikacji, w tym 81 prac oryginalnych. Zainteresowania Profesora koncentrowały się głównie wokół zagadnień związanych z odpornością organizmu w chorobach pasożytniczych. Zaslugą Profesora B. Bezubika jest wykreowanie na Wydziale Biologii nowego kierunku badań – immunoparazytologii, a Jego pionierskie prace dotyczące procesów patogenyzy i immunogenyzy w nematodozach żołądkowo-jelitowych owiec, zainspirowały rozwój immunoparazytologii w Polsce.

Profesor Bernard Bezubik pełnił szereg funkcji na Uniwersytecie. W latach 1966-1971 był prodziekanem Wydziału Biologii, a także członkiem komisji senackich. Pełnił też funkcje w Komitecie Parazytologii PAN (sekretarz 1965-1977, wiceprzewodniczący 1977-1981), w Radzie Naukowej Instytutu Parazytologii PAN (wiceprzewodniczący 1991-1999). Inną stroną działalności Profesora był długoletni (1953-1970) udział w pracach edytorskich „*Acta Parasitologica Polonica*”, najpierw jako Sekretarza Redakcji, a następnie Zastępcy Redaktora Naczelnego. Na szczególne podkreślenie zasługuje działalność Profesora na rzecz rozwijania długoletniej i ścisłej współpracy z renomowanymi ośrodkami naukowymi: Iowa State University (USA), Uniwersytet w Glasgow (Szkocja), Uniwersytet w Zurychu i Bernie (Szwajcaria). Równocześnie Profesor propagował polską działalność naukową organizując i przewodnicząc wielu sesjom zjazdowym i kongresowym w kraju i zagranicą, m in. w 1978 r. był Sekretarzem Generalnym IV Światowego Kongresu Parazytologów w Warszawie.

Profesor B. Bezubik w ciągu 40 lat pracy dydak-

tycznej prowadził wykłady z zoologii oraz parazytologii ogólnej, lekarskiej i weterynaryjnej. Pod Jego kierunkiem wykonano ponad 100 prac magisterskich, 11 rozpraw doktorskich; był też recenzentem ponad 100 prac doktorskich, habilitacyjnych oraz wniosków o nadanie tytułu profesora.

Profesor Bernard Bezubik jest członkiem honorowym prestiżowych towarzystw naukowych: Deutsche Gesellschaft für Parasitologie, Helminthological Society of Washington oraz World Association for the Advancement of Veterinary Parasitology.

W uznaniu wybitnych osiągnięć Profesor był wielokrotnie nagradzany, m. in. Nagrodą Naukową II Wydziału PAN (1973 r.), Nagrodą Naukową Ministra (1964, 1979, 1990), Nagrodą Dydaktyczną Ministra (1969), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Odznaką „Zasłużony Nauczyciel” oraz Krzyżem Armii Krajowej.

Profesor dr hab. Waclaw Bogdan Czaplinski

urodził się 18 lipca 1923 r. w Sycynie (powiat radomski). Szkołę średnią ukończył w 1942 r. w Warszawie. Będąc członkiem Armii Krajowej w 1944 r. ukończył w jej ramach Szkołę Podchorążych. Aktywnie uczestniczył w Powstaniu Warszawskim, był trzykrotnie ranny, w związku z czym uzyskał prawa inwalidy wojennego. Za zasługi w Powstaniu został odznaczony Krzyżem Walecznych i Orderem Virtuti Militari. W 1945 r. rozpoczął studia weterynaryjne w Lublinie, które ukończył na Uniwersytecie Warszawskim w 1950 r. Jeszcze jako student pracował na stanowisku asystenta w Katedrze Zoologii i Parazytologii Wydziału Weterynaryjnego UW. W 1953 r. przeniósł się do powołanego wówczas Zakładu Parazytologii PAN. W 1956 r. obronił pracę doktorską na Wydziale Biologii UW, za którą otrzymał nagrodę Wydziału II PAN. W 1962 r. habilitował się również na Wydziale Biologii UW i uzyskał etat docenta. W 1963 r. powołany został na kierownika Zakładu Biologii Akademii Medycznej w Warszawie, które to stanowisko piastował do czasu przejścia na emeryturę w 1993 r. W 1968 r. uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1983 r. profesora zwyczajnego.

Dorobek naukowy Profesora to 170 prac oryginalnych, doniesień i artykułów. Na podkreślenie zasługują opisy 20 nowych dla nauki gatunków tasiemców (głównie z rodziny Hymenolepididae) i liczne redeskrpcje. Brał udział w opracowaniu kilku podręczników np. kolejnych wydań „*Zarysu Parazytologii Lekarskiej*”, części IV „*Katalogu Fauny Pasożytniczej Polski*” zeszyt 2A. „*Pasożyty*

ptaków. *Tasiemce – Cestoda*”. Jest współautorem rozdziału Family Hymenolepididae w: „*Keys to the Cestode Parasites of Vertebrates*” (Eds. L.F. Khalil, A. Jones, R.A. Bray) wydane w 1994 r. przez CAB International, St. Albans UK.

Profesor W. Czapliński działał w licznych komitetach, komisjach i towarzystwach naukowych. Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Parazytologicznego, Towarzystwa Wiedzy Powszechnej, Polskiego Towarzystwa Przyrodników im. Kopernika, Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych. W Komitecie Parazytologii PAN od 1951 do 1999 r. pełnił kolejno funkcje: sekretarza technicznego, sekretarza naukowego i przewodniczącego. W latach 1993-1999 był przewodniczącym Rady Naukowej Instytutu Parazytologii PAN. W 1974 r. na IV Kongresie Parazytologicznym w Warszawie został wybrany na stanowisko wiceprzewodniczącego Światowej Federacji Parazytologów, a w 1978 r. na stanowisko przewodniczącego, którą to funkcję pełnił do 1982 r.

W toku ponad 45-letniej pracy nauczyciela akademickiego pełnił liczne funkcje dydaktyczne, wychowawcze i społeczne. Prowadził autorskie wykłady z parazytologii lekarskiej i organizował oryginalne programy zajęć praktycznych, w których pasożyty wykorzystywane były jako modele do rozpatrywania zagadnień ogólnoblogicznych, różnie przebiegających ontogenezy i zdumiewających adaptacji do środowiska.

Profesor jest promotorem 9 prac doktorskich oraz recenzentem 16 prac doktorskich, 7 habilitacyjnych i 11 wniosków o nadanie tytułu profesora.

Profesor jest członkiem honorowym Wszechzwiązkowego Towarzystwa Helminologów w Moskwie (1975 r.) oraz Bułgarskiego Towarzystwa Parazytologów. Otrzymał wiele nagród, wyróżnień i odznaczeń, w tym Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1979), Nagrodę Ministra Zdrowia I stopnia za rozdział podręcznika „*Zarys Parazytologii Lekarskiej*” (1985), medal im. Skrzjabina od Wszechzwiązkowego Towarzystwa Helminologów (1989).

Profesor dr hab. Teresa Pojmańska urodziła się 19 kwietnia 1929 r. w Godzieszach Wielkich (woj. kaliskie). Szkołę powszechną ukończyła w 1944 r. w Jędrzejowie, gdzie znalazła się po wysiedleniu w 1940 r. Po wojnie kontynuowała naukę w Gimnazjum i Liceum im. Anny Jagiellonki w Kaliszu, uzyskując w 1949 r. świadectwo dojrzałości. Studia biologiczne rozpoczęła na Wydziale Biologii

i Nauk o Ziemi na Uniwersytecie Łódzkim (1949-1952: I stopień), a ukończyła na Uniwersytecie Warszawskim (1954-1956 – studia magisterskie), uzyskując w 1956 r. dyplom magistra zoologii. Na Uniwersytecie Warszawskim uzyskała również stopień doktora nauk przyrodniczych (1961 r.) i stopień doktora habilitowanego w zakresie nauk przyrodniczych (1969 r.). Profesorem nadzwyczajnym została mianowana w 1980 r., a w 1991 r. uzyskała stanowisko profesora zwyczajnego w Instytucie Parazytologii im. W. Stefańskiego.

Pracę zawodową rozpoczęła w 1950 r. w Miejskim Muzeum Przyrodniczym w Łodzi, od początku specjalizując się w parazytologii. Od 1954 do 1999 była pracownikiem Instytutu Parazytologii PAN, gdzie w latach 1991-1999 pełniła funkcję zastępcy dyrektora ds. naukowych.

Dorobek naukowy Prof. dr hab. T. Pojmańskiej to 138 pozycji, w tym 88 prac oryginalnych i artykułów przeglądowych, 7 książek, 16 rozdziałów w 3 książkach, 2 przekłady książek, 25 komunikatów zjazdowych.

Działalność naukowa Profesor T. Pojmańskiej była od początku związana z pracą w terenie i rozwijała się głównie w dwóch kierunkach: faunistyczno-systematycznym i ekologicznym, a dotyczyła pasożytniczych płazińców. W badaniach faunistyczno-systematycznych na szczególne podkreślenie zasługują prace nad przywrami z nadrodziny Brachylaimoidea, w tym przedstawicielami rodziny Leucochloridiidae. Prof. T. Pojmańska opisała 4 nowe gatunki przywr, rozwiązała cykle rozwojowe 8 gatunków, opracowała kryteria rozróżniania gatunków w rodzaju *Leucochloridium*, dokonała rewizji rodziny Leucochloridiidae, oceny wartości kryteriów morfologicznych i biologicznych dla wyróżniania taksonów różnych szczebli w nadrodzinie Brachylaimoidea, sformułowała hipotezę o ewolucyjnym skracaniu się cyklów rozwojowych w tej nadrodzinie, w związku z opanowaniem środowiska lądowego. Najważniejsze prace o charakterze ekologicznym to: zbadanie wpływu zanieczyszczeń termicznych na faunę pasożytniczą ryb (zestaw gatunkowy, poziom zarażenia ryb, wzrost liczebności i rozchwianie specyficzności niektórych gatunków, możliwość aklimatyzacji gatunków zawleczonych), opracowanie zagadnienia wymiany pasożytów między rybami w stawowych hodowlach wielogatunkowych (w tym pasożytów zawleczonych), patogeniczności pasożytów w nowych układach pasożytwicieli.

Prof. Pojmańska jest autorką 7 rozdziałów doty-

czących nadrodziny Brachylaimoidea w: Keys to the Trematoda Vol. 1 (Eds. D.I. Gibson, A. Jones, R.A. Bray) CAB Publishing, a także 5 rozdziałów dotyczących kilku rodzin z rzędu Plagiorchiata w przygotowywanym do druku tomie III tego wydawnictwa. Inne Jej opracowania to: *Pasożyty ryb Polski (klucze do oznaczania): Tasiemce – Cestoda*; 5 rozdziałów w podręczniku pt. „Zarys parazytologii ogólnej” (3 wydania, w tym jedno nowe); Katalog Fauny pasożytnej Polski. Część V. Pasożyty ssaków. Zeszyt 1. Owadożerne, nietoperze, zajęczaki i gryzonie: pasożyty wewnętrzne; „*Tasiemce związane ze środowiskiem wodnym*” (z dr Danutą Cielecką); współautorstwo w Słowniku Parazytologicznym (red: J. Złotorzycka); współautorstwo 3 rozdziałów dotyczących gatunków pasożytniczych w: Katalog Fauny Puszczy Białowieskiej (red J.M. Gutowski i B. Jaroszewicz); wykaz gatunków tasiemców zarejestrowanych w Polsce w: Wykaz Zwierząt Polski T.VI (red J. Razowski),

Profesor Teresa Pojmańska od 1951 r. jest członkiem Polskiego Towarzystwa Parazytologicznego. W Towarzystwie pełniła funkcję przewodniczącej Oddziału Warszawskiego (1976-1978) oraz sekretarza Zarządu Głównego PTP (1982-1984); od 1992 r. jest członkiem Komisji Faunistycznej. Od 2001 r. pełni funkcję redaktora „*Wiadomości Parazytologicznych*”. Była współorganizatorką czterech konferencji Sekcji Parazytologii Ogólnej oraz Sekcji Pasożytów Ryb na Zjeździe w Gdyni (1994) i Olsztynie (1998). W latach 1996-2000 była członkiem Zarządu Europejskiej Federacji Parazytologów. Jej działalność w PTP została uhonorowana przyznaniem Medalu im. K. Janickiego „Za Zasługi dla Parazytologii”.

Prof. Pojmańska jest członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego (od 1990 r.), w którym pełniła funkcje sekretarza (1993-1995) i przewodniczącej (1995-2001) Wydziału IV Nauk Biologicznych. Od 1975 r. jest członkiem Komitetu Parazytologii PAN; w latach 1997-2000 pełniła funkcję przewodniczącej tego Komitetu. Jest wieloletnią przewodniczącą Rady Naukowej Instytutu Parazytologii PAN (kadencje 1990-1991, 1999-2002, 2002-2006). W latach 1950-1989 była członkiem Związku Nauczycielstwa Polskiego, pełniąc liczne funkcje z wyboru.

Prof. T. Pojmańska jest promotorem 4 prac doktorskich, autorem ocen dorobku w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (2), w przewodach habilitacyjnych (3) oraz recenzji prac doktorskich (3) i prac licencjackich (2).

Jest laureatką trzech Nagród Sekretarza Naukowego PAN (w tym dwóch indywidualnych), została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Złotą Odznaką Związku Nauczycielstwa Polskiego.

Prof. dr hab. Zofia Wegner urodziła się 12 maja 1925 r. w Bydgoszczy. W 1939 r. ukończyła pierwszą klasę w Miejskim Katolickim Gimnazjum Zeńskim w Bydgoszczy. W okresie okupacji pracowała jako robotnica rolna w Gut Beelitz, a od 1943 r. do wyzwolenia jako pomoc domowa w Toruniu. Bezpośrednio po zakończeniu wojny uczęszczała do Państwowego Gimnazjum i Liceum im. Królowej Jadwigi w Toruniu, w którym w 1947 r. uzyskała świadectwo dojrzałości. W tym samym roku rozpoczęła studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu. Po zaliczeniu II roku studiów przeniósła się na Wydział Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, na którym w 1952 r. uzyskała stopień magistra filozofii w zakresie biologii ogólnej. Pracę magisterską wykonała w Pracowni Protozoologii Instytutu Medycyny Morskiej i Tropikalnej w Gdyni, gdzie jednocześnie pracowała w charakterze wolontariusza. W 1963 r. na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu Warszawskiego uzyskała stopień doktora nauk przyrodniczych, a w 1975 r. na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu w Poznaniu – stopień doktora habilitowanego. W 1984 r. otrzymała tytuł profesora. W latach 1974-1978 Profesor Z. Wegner kierowała Pracownią Biologicznej Profilaktyki Portów i Przybrzeża. W 1978 r. objęła jednocześnie kierownictwo Zakładu Parazytologii Tropikalnej oraz Pracowni Entomologii Medycznej. Zakładem kierowała do swego przejścia na emeryturę w 1996 r., zaś funkcję kierownika Pracowni Entomologii Medycznej przekazała w 1989 r. swojej współpracownicy dr J. Stańczak.

Dorobek naukowy Profesor Z. Wegner to 164 publikacje, w tym 6 rozdziałów do książek. Jest autorem zeszytu *Wszy – Anoplura* z serii „*Katalog Fauny Pasożytnej Polski*” oraz *Klucza do oznaczania wszy – Anoplura* z serii „*Klucze do oznaczania owadów*”; jest redaktorem i współautorem opracowania „*Parazytologia i parazytologia w Polsce. 50 lat działalności PTP*”.

Prof. Z. Wegner jest promotorem 3 prac doktorskich oraz recenzentem 7 doktoratów i 4 rozpraw habilitacyjnych, a także 6 wniosków o nadanie tytułu profesora.

Prace naukowe Profesor Z. Wegner dotyczyły

głównie faunistyki, ekologii i morfologii pasożytniczych stawonogów; roli stawonogów i drobnych ssaków w rozprzestrzenianiu chorobotwórczych mikroorganizmów oraz nowych metod zwalczania owadów o znaczeniu medycznym i sanitarnym. Z pierwszej grupy tematycznej opracowywała wszy i drobne roztocze pasożytujące na małych ssakach. Opisała 10 nowych gatunków wszy i 3 nieznanne dotąd formy rozwojowe gatunku *Haplopleura captiosa* z myszy domowej. Badała też wesz głowową w populacji dzieci szkolnych z terenu Trójmiasta i okolic. Opisała 7 gatunków roztoczy pasożytujących na małych ssakach dziko żyjących; stwierdziła także obecność wysoce alergogenicznego roztocza w kurzu pochodzącym z pomieszczeń na statkach. Prowadziła cykliczne, kompleksowe badania pasożytów zewnętrznych szczurów ze statków dalekomorskich, portów i miast: Gdyni i Gdańska. Badania te podejmowano głównie ze względu na możliwość przywleczenia drogą morską dżumy. Dzięki nim udało się stwierdzić obecność pchły *Xenopsylla cheopis* – głównego przenosiela dżumy – na szczurach z terenu Gdyni, co wskazywało na możliwość zadomowienia się tego tropikalnego gatunku pchły w naszych warunkach. Ważnym kierunkiem badań było określenie roli stawonogów i małych ssaków w rozprzestrzenianiu chorób wirusowych i bakteryjnych. Określiła rolę niektórych gatunków pcheł, komarów i roztoczy w utrzymaniu i rozprzestrzenianiu wirusa kleszczowego zapalenia mózgu. Przyczyniła się do wykrycia w latach 80. aktywnego naturalnego ogniska Kleszczowego Zapalenia Mózgu na zalesionych terenach Gdańska. Badała też udział prusaków w rozprzestrzenianiu na statkach morskich pałeczek *Salmonella* i innych drobnoustrojów chorobotwórczych dla człowieka, oraz szczury wędrownie na nosicielstwo pałeczek *Yersinia*. W latach 90. Profesor zainicjowała i prowadziła na terenie całego kraju badania kleszczy na nosicielstwo krętków *Borrelia burgdorferi*. W wyniku tych badań dokonano pierwszej w Polsce izolacji krętków z kleszczy i założono pierwszą w kraju hodowlę tych krętków w warunkach laboratoryjnych. Ponadto Profesor Z. Wegner prowadziła badania nad zwalczaniem prusaków z zastosowaniem kompleksowej metody biologiczno-chemicznej, jak również badania nad przydatnością mimetyku hormonu juwenilnego – Cykloprenu do zwalczania komarów.

Profesor Z. Wegner jest członkiem Polskiego Towarzystwa Parazytologicznego od 1952 r. Była członkiem Komisji Akarointomologii Zarządu

Głównego (1976-1995) oraz skarbnikiem (1966-1973), wiceprzewodniczącą (1974-1979) i członkiem Zarządu (1980-2002) Oddziału Gdańskiego. Pełniła, bądź pełni nadal, funkcje w wielu gremiach naukowych, m. in. Radzie Naukowej IMMiT w Gdyni (sekretarz 1978-1984, wiceprzewodnicząca 1989-1991, przewodnicząca ds. doktoratów 1991-2003), Komitecie Parazytologii PAN (1987-1989 i 1993-1998), Komitecie Badań Morza PAN, Komisji Medycyny Morskiej i Tropikalnej PAN Oddziału w Gdańsku, Polskim Towarzystwie Entomologicznym (przewodnicząca Oddziału Gdańskiego 1979-1986, członek rady Redakcyjnej Wydawnictw PTEnt 1986-1990), Gdańskim Towarzystwie Naukowym (sekretarz Wydziału II Nauk Biologicznych i Medycznych 1977-1992), Komitecie Redakcyjnym „*Bulletine of the Institute of Maritime and Tropical Medicine in Gdynia*” (1979-1998). Za osiągnięcia naukowe i organizacyjne otrzymała Srebrny Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, nagrodę Wydziału Nauk Medycznych PAN za cykl prac nad nowymi mimetykami hormonów juwenilnych u owadów, Odznakę Ministra ZiOS „Za wzorową pracę w służbie zdrowia”, Medal 40-lecia, 50-lecie i 60-lecie Instytutu Medycyny Morskiej i Tropikalnej w Gdyni i wiele innych.

Odnaczeni Medalem im. Konstantego Janickiego „Za zasługi dla parazytologii”

Prof. dr hab. Wanda Kocięcka urodziła się 2 sierpnia 1930 r. w Kobylniku (woj. wileńskie). W 1945 r. została repatriowana wraz z rodziną na Ziemię Odzyskane. Świadectwo dojrzałości uzyskała w 1949 r. W tym samym roku rozpoczęła studia na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Poznaniu. Dyplom lekarza medycyny uzyskała w 1954 r. i rozpoczęła pracę jako lekarz stypendysta w Oddziale Chorób Zakaźnych Szpitala Miejskiego im. J. Strusia w Poznaniu. W 1956 r., na podstawie złożonego egzaminu, uzyskała I stopień specjalizacji w chorobach zakaźnych i została zatrudniona w Poradni Schorzeń Jelitowych przy Oddziale Zakaźnym. W 1962 r. została przyjęta na stanowisko asystenta do nowo powstałego Oddziału Klinicznego Chorób Pasożytniczych Zakładu Biologii i Parazytologii Lekarskiej Akademii Medycznej w Poznaniu. W 1963 r. otrzymała II stopień specjalizacji w chorobach zakaźnych. W 1970 r. uzyskała stopień doktora nauk medycznych, a 1982 r. stopień doktora habilitowanego. W 1991 r. otrzymała tytuł profe-

sora nauk medycznych, w 1992 r. stanowisko profesora nadzwyczajnego, a w 1998 r. stanowisko profesora zwyczajnego. Od 1979 r. do 1987 r. pełniła obowiązki kierownika Kliniki Chorób Pasożytniczych i Tropikalnych AM w Poznaniu. Od 1996 r. do przejścia na emeryturę w 2000 r. była kierownikiem Kliniki Chorób Pasożytniczych i Tropikalnych.

Dorobek naukowy Profesor W. Kocięckiej obejmuje 217 publikacji z zakresu chorób zakaźnych, pasożytniczych i tropikalnych, w tym jednej monografii (*Włosień kręty i włosnica*) i rozdziałów do 11 podręczników. Główne kierunki działalności lekarskiej i naukowej Prof. W. Kocięckiej dotyczyły zagadnień patologii klinicznej inwazji pasożytniczych przewodu pokarmowego (głównie oceny zmian jelita cienkiego i zaburzeń czynności wydzielniczej błony śluzowej żołądka w przebiegu giardiozy i tasiemczycy) oraz zoonoz pasożytniczych (włosnicy i toksoplazmozy). Wyrazem zainteresowań problemem włosnicy były liczne prace kliniczne i doświadczalne oraz ich prezentowanie na licznych krajowych i zagranicznych konferencjach. W 1988 r. powierzono Jej funkcję Sekretarza Generalnego Międzynarodowej Komisji Włosnicowej (ICT). Dzięki osobistym staraniom Prof. W. Kocięckiej została nawiązana współpraca naukowa z wieloma innymi placówkami na świecie zajmującymi się trychinellozą. Zaowocowało to wspólnym zorganizowaniem wielu konferencji oraz kursów szkoleniowych nt. włosnicy i innych chorób pasożytniczych dla lekarzy chorób zakaźnych, epidemiologów i pediatrów. Profesor była 5-krotnie współredaktorem numeru specjalnego „*Wiadomości Parazytologicznych*” poświęconego tematyce włosnicy.

Prof. W. Kocięcka jest promotorem 3 prac doktorskich oraz recenzentem 7 rozpraw doktorskich, 3 habilitacyjnych i wniosków o nadanie tytułu profesora, recenzentem licznych projektów badawczych i publikacji w kraju i zagranicą. Kierowała specjalizacją z zakresu medycyny morskiej i tropikalnej trzech lekarzy z Kliniki Chorób Pasożytniczych i Tropikalnych w Poznaniu. Przez długie lata prowadziła badania kwalifikujące osoby do wyjazdu do

krajów tropikalnych, a także dokonywała ocen klinicznych powracających z tropików.

Działalność dydaktyczną prowadziła od 1970 r. Były to zajęcia dla V i VI roku Wydziału Lekarskiego, wykłady z zakresu chorób pasożytniczych i tropikalnych, seminaria i wykłady z zakresu medycyny tropikalnej na kursach przeddyplomowych dla studentów obcokrajowców oraz wykłady z zakresu parazytologii lekarskiej. W 1966 r. w ramach Studium Kształcenia w Języku Angielskim Wydziału Lekarskiego AM w Poznaniu prowadziła wykłady, seminaria i ćwiczenia kliniczne dla studentów anglojęzycznych.

Profesor W. Kocięcka jest członkiem wielu towarzystw naukowych i ciał kolegialnych, w których pełniła i pełni różne funkcje. W PTP była wiceprezesem Towarzystwa (1991-1997), sekretarzem Zarządu Głównego (1987-1991), przewodniczącą Sekcji Parazytologii Lekarskiej (1991-1997), przewodniczącą Komisji ds. Chorób Tropikalnych (1987-1991) oraz przewodniczącą Oddziału Poznańskiego (1984-1987). Jest członkiem Komitetu Parazytologii PAN, w którym pełniła funkcję wiceprzewodniczącej Komitetu (1996-1998) oraz przewodniczącej zespołu ds. Zoonoz Pasożytniczych (1996-1998). W latach 1988-2000 była Sekretarzem Generalnym ICT. Była także członkiem Międzynarodowej Federacji Medycyny Tropikalnej (1986-1988) oraz członkiem Rady Dyrektorów Instytutów Medycyny Tropikalnej (TROPMEDEMUROP) (1982-1987). Należy do Polskiego Towarzystwa Epidemiologów i Lekarzy Chorób Zakaźnych (w latach 1991-1997 przewodnicząca Oddziału Wielkopolsko-Lubuskiego, od 1997 – wiceprzewodnicząca tego Oddziału i członek Zarządu Głównego), będąc członkiem honorowym tego Towarzystwa, należy także do Polskiego Towarzystwa Gastroenterologów. Otrzymała liczne odznaczenia i nagrody m. in. Złoty Krzyż Zasługi, Złotą Odznakę Eskulapa Wielkopolsko-Lubuskiego Oddziału PTEiLCHZ, nagrody rektorskie oraz nagrodę Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej za osiągnięcia w pracy dydaktycznej.

Anna Rocka